

Arrest

**nr. 60 497 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2011.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 april 2011 waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 december 2008. Op 29 mei 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest 33 606 van 30 oktober 2009 werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 2 december 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 2 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 18 augustus 2010.

1.3. Op 7 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Armeense afkomstig van Kamishli te zijn. Uw echtgenoot, G.(...) A.(...) met wie u vijf kinderen heeft, zou sinds de jaren negentig een atelier hebben uitgbaat samen met een Koerdische vennoot die lid was van de Hizb ad-Dimoqrati Kurdistan (Partij van een Democratisch Koerdistan). In april 2007 zouden u en uw echtgenoot door de Amn Siyasi (Politieke Veiligheid) zijn meegenomen naar hun bureau in Kamishli en onder druk zijn gezet toe te geven dat uw echtgenoot samenwerkte met Koerden. U weigerde, werd vrijgelaten maar mocht de stad niet verlaten. Uw echtgenoot bleef aangehouden. De Armeense kerk zou niet zijn kunnen tussenkomen en op 20 mei 2007 kreeg u het bericht dat uw echtgenoot was overleden. Twee van uw zonen, V.(...) en V.(...), zouden klacht hebben ingediend in Damascus en een tweetal maanden later zouden de autoriteiten het atelier zijn binnengevallen waar uw zoon V.(...) werkte en er Koerdisch partijmateriaal hebben gevonden waarna uw zoon een tiental keren werd meegenomen voor ondervraging. Uiteindelijk vertrok V.(...) met zijn echtgenote naar Libanon. Op 24 april 2008 werd uw zoon V.(...) aangehouden omdat hij les gaf aan Koerden, een dag later werd hij vrijgelaten waarna hij onderdook. U zou samen met uw toen nog minderjarige zoon C.(...) (OV 6.539.016) naar het dorp Kartopan verhuisd zijn en bij familie hebben gewoond. Uw zoon V.(...) zou jullie hier vervoegd hebben, maar niet verder met jullie zijn kunnen meereizen omdat zijn verloofde ziek was. U zou samen met C.(...) het land hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gekomen, waar u op 23 december 2008 asiel aanvraagde. Uw zoons V.(...) en V.(...) zouden zich (intussen) in Libanon hebben bevonden, uw twee dochters S.(...) en N.(...) zouden zijn gehuwd en in Homs verblijven. Via uw vader zou u in het bezit zijn gekomen van een overlijdensakte van uw echtgenote. Op 29 mei 2009 werd er door het Commissariaat-generaal in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u de door u aangehaalde asielmotieven totaal niet aannemelijk had gemaakt. Uw beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behandeld en de Raad bevestigde op 30 oktober 2009 de beslissing van het Commissariaat-generaal. De Raad van State oordeelde op 16 november 2009 dat uw beroep niet toelaatbaar was.

Op 2 december 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich nog steeds op de motieven zoals door u aangehaald in kader van uw eerste asielaanvraag. Als nieuw en bijkomend motief haalt u aan te vrezen dat uw zoon C.(...), die intussen meerderjarig is geworden, op de leeftijd is gekomen dat hij in Syrië zijn legerdienst zal moeten doen. Intussen hebt u weer contact met uw zoons in Libanon en ook met uw vader in Kamishli hebt u contact. Hij stelt het goed. Ook uw beide dochters stellen het goed. U hebt nog twee broers in Syrië, en een broer in Canada, ook met hen is alles in orde.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (cgvs) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaart zich deels nog steeds te baseren op de asielmotieven zoals die door u werden aangehaald in kader van uw eerste asielaanvraag. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde asielmotieven door het cgvs als niet aannemelijk werden beoordeeld, een beslissing die gevolgd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De door u nu afgelegde verklaringen en documenten met betrekking tot deze motieven moeten dus in het licht hiervan worden beoordeeld. U legt nu een document neer dat bewijst dat het lichaam van uw echtgenoot door 'mannen van de staat' naar het ziekenhuis werd overgebracht (cgvs p.2). Gezien, en zoals reeds werd opgemerkt, dit door u aangehaalde motief reeds werd beoordeeld in kader van uw eerste asielaanvraag vermag dit door u neergelegde document niet de appreciatie van het cgvs in positieve zin om te buigen.

Vorst verklaart u dat uw zoon C.(...), die intussen meerderjarig is geworden, de leeftijd heeft bereikt waarop hij zijn legerdienst in Syrië moet doen (cgvs p.2). Echter, u gevraagd of uw zoon intussen is opgeroepen, stelt dit niet te weten en kan hier enkel aan toevoegen dat op een bepaalde

leeftijd iedereen zijn legerdienst moet beginnen (cgvs p.2). U dan nogmaals gevraagd of er aanwijzingen zijn dat uw zoon intussen werd opgeroepen, stelt dat de mensen van de staatsveiligheid ongeveer een jaar geleden bij uw schoonbroer naar C.(...) zijn komen vragen. U gevraagd of u weet waarom ze waren langsgesproken, stelt dit niet te weten. U gevraagd of er zich behalve 'dit bezoek' nog iets heeft voorgedaan, ontkent zulks met klem (cgvs p.2). Uit bovenstaande kan op geen enkele manier worden opgemaakt dat uw zoon intussen zou zijn opgeroepen.

U vervolgens gevraagd waarom C.(...) zijn militaire dienst niet zou kunnen aanvatten, verwijst in dezer naar de problemen die zich in het verleden hebben voorgedaan en voegt hier aan toe dat zo deze problemen zich niet zouden hebben voorgedaan, er geen probleem zou zijn geweest. U wijst er ook nog op dat de autoriteiten zullen denken dat C.(...) het land heeft verlaten om zijn legerdienst niet te moeten aanvatten. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen als niet aannemelijk werden beoordeeld en dat dit dus op zich geen reden vormt waarom uw zoon zijn legerdienst, zo hij daarvoor zou worden opgeroepen, niet zou kunnen aanvatten. Wanneer er u dan wordt gevraagd op wat u zich baseert om te stellen dat de autoriteiten menen dat C.(...) het land is ontvlucht om zijn legerdienst niet te moeten doen, stelt u dat jullie omwille van de problemen naar hier zijn gekomen. Gezien dit geen antwoord is op de aan u gestelde vraag, werd deze u nogmaals gesteld en ontwijkt u weerom een antwoord en stelt dat u met twee zoons bent gevlucht, dat één zoon niet kon meekomen en C.(...) op dat moment minderjarig was (cgvs p.3).

Uit bovenstaande blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat C.(...) intussen zou zijn opgeroepen om zijn legerdienst te doen. Mocht hij zijn legerdienst toch ooit moeten aantreden heeft u niet aangetoond dat hij hierdoor in de problemen zou komen. Immers, zoals reeds werd opgemerkt hebt u de door u aangehaalde motieven in kader van uw eerste asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt en daarenboven hebben uw beide oudste zonen wel hun legerdienst gedaan en is toen alles goed verlopen, waardoor er geen redenen zijn aan te nemen dat uw jongste zoon, zo hij ooit zijn legerdienst zou moeten aanvatten, moeilijkheden zou ervaren (cgvs p.3).

Uw identiteitskaart werd reeds neergelegd in kader van uw eerste asielaanvraag. Dit document heeft betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Tot slot dient nog opgemerkt dat in hoofde van uw zoon C.(...), die ook een asielaanvraag heeft ingediend, door het cgvs een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. Bij beschikking van 17 maart 2011 werden de partijen opgeroepen om op 8 april 2011 te verschijnen. Ter openbare terechtzitting van 8 april 2011 stelt de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat op 20 april 2011 een schriftelijk verslag zal worden neergelegd betreffende de actuele situatie in Syrië. De behandeling van de zaak werd tegensprekelijk uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de formele en de materiële motivering, voert verzoekster aan dat op geen enkel ogenblik blijkt dat het CGVS het door haar neergelegde document, een origineel attest van het ziekenhuis, voldoende heeft onderzocht en beoordeeld. Verzoekster betoogt dat indien men de stelling van het CGVS zou doortrekken, met name "Gezien, en zoals reeds werd opgemerkt, dit door u aangehaalde motief reeds werd beoordeeld in kader van uw eerste asielaanvraag vermag dit door u neergelegde document niet de appreciatie van het cgvs in positieve zin om te buigen.", dit zou impliceren dat het CGVS de door de kandidaat-vluchteling neergelegde nieuwe documenten in het kader van een tweede asielaanvraag telkens kan afwimpelen door te motiveren dat het asielmotief waarop het nieuwe document betrekking heeft reeds werd beoordeeld in het kader van een eerste asielaanvraag. Verzoekster vraagt zich af wat dan nog het nut is om een tweede asielaanvraag in te dienen. Verzoekster wijst erop dat ook de vertaling van het CGVS in de bestreden beslissing dient genuanceerd te worden en zij legt ten bewijze hiervan een vertaling neer van het attest van het ziekenhuis. Zij besluit dienaangaande dat het attest volledig in overeenstemming is met de eerdere verklaringen tijdens haar asielrelaas.

Als bijkomend motief voor haar asielaanvraag haalt verzoekster aan dat haar zoon C. intussen meerderjarig is geworden en hij op de leeftijd gekomen is dat hij in Syrië militaire dienst moet doen.

Verzoekster verwijst naar de problemen die haar familie in het verleden heeft gekend en stelt dat indien deze er niet zouden zijn geweest haar zoon C. zonder probleem zijn militaire dienst zou hebben vervuld.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift het medisch attest met een "eensluitende vertaling naar het Nederlands".

2.2. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster beweert wordt in de tweede asielaanvraag het door haar neergelegde medisch attest wel degelijk in overweging genomen, doch is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat dit attest *"de appreciatie van het cgvs (niet) in positieve zin (vermag) om te buigen"*.

2.3. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

In het arrest nr. 33 606 van 30 oktober 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder ander het volgende aangaande verzoeksters relaas met betrekking tot het overlijden van haar echtgenoot in detentie, dat voor haar de aanleiding was haar land te ontvluchten samen met haar, toen minderjarige, zoon C.: *"De Raad stelt vast dat verzoekster haar vrees voor vervolging vanwege de Syrische autoriteiten naar aanleiding van de aanhouding en het overlijden van haar echtgenoot en de problemen die haar gezin hierna zou hebben ondervonden omwille van hun vermeende samenwerking met de Koerden, niet staaft aan de hand van concrete bewijzen of duidelijke en pertinente verklaringen. Waar zij een overlijdensakte van haar echtgenoot heeft voorgelegd dient te worden vastgesteld dat daarin enkel het overlijden van haar echtgenoot wordt vermeld, niets meer en niets minder, en dat geenszins kan worden afgeleid dat hij overleed tijdens zijn detentie of naar aanleiding van zijn detentie. Verder staaft zij de aanhouding in maart 2007 van haarzelf en haar echtgenoot niet en is het niet aannemelijk dat indien door de familie, met name haar twee zonen en haar schoonbroer, een klacht zou zijn ingediend bij de Syrische instanties in Damascus verzoekster daarover geen enkele toelichting kan verschaffen bij welke instantie dit dan wel gebeurde. Tevens wijst de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat "Het is ook zeer merkwaardig dat u geen enkele melding maakt van een rapportering in de media door uw geloofsgemeenschap en/of mensenrechtenorganisaties in het algemeen naar aanleiding van het overlijden van deze Armeense Syriër tijdens zijn detentie. Er kan immers van worden uitgegaan dat er door uw gemeenschap aan een dergelijk gebeuren ruchtbaarheid zou worden gegeven."* Gelet op de Syrische context kan er immers vanuit gegaan worden dat aan dergelijke gebeurtenis, als het overlijden in detentie, de nodige ruchtbaarheid wordt gegeven door de verantwoordelijken van de religieuze gemeenschap of mensenrechtenorganisaties. De Raad stelt tevens vast dat verzoekster weinig of geen inspanningen heeft geleverd om meer informatie te bekomen ofschoon zij nog familie heeft in Nederland, Canada en Syrië en zij nog contact heeft gehad met haar vader (CGVS 16 april 2009 p. 2-3). Nochtans mag van een persoon, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn/haar plicht tot medewerking redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij al het mogelijke doet om recente informatie te bekomen omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Het verweer dat zij geen bijkomende informatie kan vergaren omdat alle internationale en nationale communicatiemiddelen gecontroleerd kunnen worden door de politieke veiligheidsdiensten waardoor ze uit veiligheidsoverwegingen haar zonen niet kan contacteren, mist feitelijke grondslag vermits zij zelf verklaarde dat haar beide zonen zich in Libanon ophouden zodat het de Raad niet duidelijk is waarom verzoekster haar zonen om die reden niet zou kunnen contacteren in Libanon. Dat telefoonlijnen worden afgeluisterd is overigens een blote bewering die niet strookt met verzoeksters eerdere verschoningsgrond voor haar gebrek aan informatie, met name dat ze nog niet de kans heeft gehad om haar zonen te contacteren omdat ze hun nummers nog niet heeft (CGVS 6 april 2009, p. 2). De Raad stelt zich overigens wel de vraag hoe het kan dat verzoekster een originele overlijdensakte kan bekomen via contacten met haar vader die in Syrië woont (CGVS 16 april 2009, p. 2), terwijl zij niet in staat blijkt te zijn meer informatie te bekomen over haar situatie en die van haar zonen. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, is het niet kunnen voorleggen van bewijzen aangaande de door haar voorgehouden problemen, niet als enige argument naar voren gebracht maar heeft de Commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing ook

gesteund op de bevreemdende en ongeloofwaardige verklaringen die verzoekster aflegde over de klacht die haar zonen zouden hebben ingediend, het contact met haar zonen en de contacten met haar kerkgemeenschap. Deze motieven worden door verzoekster niet weerlegd zodat deze gehandhaafd blijven en door de Raad overgenomen worden.”

De Raad merkt op dat de bevreemdende en ongeloofwaardige verklaringen over de klacht die haar zonen zouden hebben ingediend, het contact met haar zonen en de contacten met haar kerkgemeenschap, zoals deze werden vastgesteld naar aanleiding van de eerste asielaanvraag niet ongedaan kunnen worden gedaan door een “origineel attest” van het ziekenhuis waarin wordt gesteld dat het *“lijk van burger G.A. in ontvangst werd genomen”, “het lijk zich in een gesloten kist (bevond) die verzegeld was door de veiligheidsdiensten”* en zij de oorzaak van de dood niet kennen. Daarenboven kan ook uit dit attest geenszins worden afgeleid dat verzoeksters echtgenoot overleed tijdens zijn detentie of naar aanleiding van zijn detentie. Tot slot benadrukt de Raad dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. Gelet op de vaststellingen dat verzoeksters eerste asielaanvraag werd afgewezen omwille van ongeloofwaardige verklaringen kan het voorleggen van een ziekenhuisattest, waaruit de oorzaak en de omstandigheden van het overlijden niet kunnen worden afgeleid, bezwaarlijk de vaststellingen aangaande haar voorgehouden relaas en vervolgingsfeiten in een ander daglicht plaatsen.

2.4. Wat het tweede motief betreft waarom verzoekster een nieuwe asielaanvraag indiende, namelijk dat haar zoon C. intussen meerderjarig is geworden en derhalve de leeftijd heeft bereikt waarop hij zijn legerdienst moet vervullen, wijst de Raad erop dat zij niet verklaart, laat staan aantoonde dat zij persoonlijk problemen zou kunnen krijgen met de Syrische autoriteiten omdat haar zoon zich niet of niet tijdig heeft aangemeld, temeer geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweringen dat zij en haar gezin in het verleden door de Syrische autoriteiten werden geïsoleerd of vervolgd. Overigens dient te worden vastgesteld dat op geen enkele manier kan worden opgemaakt dat verzoeksters zoon intussen zou zijn opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend.

2.6.1. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielaanvraag, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas enerzijds en zij niet aantoonde dat zij persoonlijk problemen zou kennen indien haar zoon zich niet of niet tijdig aanbiedt voor het vervullen van zijn legerdienst. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6.2. Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie betreft, in het kader van artikel 48/4, §2, c) merkt de Raad op dat de begrippen *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”* noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn*

aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen." Het tweede lid van dit artikel stelt dat "interne ongeregeldeheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ..." niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten.

Op 19 april 2011 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een 'Subject Related Briefing' van 18 april 2011 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië geworden. Uit genoemde informatie blijkt dat er in Syrië sinds 17 februari 2011 sprake is van regelmatige demonstraties waarbij tot op heden naar schatting 200 doden zijn gevallen, de overgrote meerderheid doodgeschoten door veiligheidstroepen. Deze manifestaties zijn echter gelokaliseerd in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara'a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Het aantal demonstraties in de hoofdstad is eerder beperkt en het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. Ook in de tweede stad van het land, Aleppo, is het rustig, behoudens twee kleine demonstraties. Het regime van president Bashar al-Assad heeft op de situatie gereageerd met een mengeling van repressie en toegevingen, waaronder de vrijlating van de schoolkinderen uit Dara'a wiens arrestatie de onlusten uitlokte, het ontslag van Faysal Khaltum, de gouverneur van Dara'a, de aankondiging van een salarisverhoging van 20 à 30 % voor ambtenaren, de vrijlating van 260 islamitische en 42 Koerdische gedetineerden uit de gevangenis van Saydnaya, het ontslag van de regering van Muhammad Naji al-Otri, de sluiting van het enige casino in het land, de afschaffing van een wet die leraressen verbiedt om een niqab te dragen, de uitvaardiging van een presidentieel decreet dat de nationaliteit verleent aan 300 000 Koerden die sinds de volkstelling van 1962 als 'vreemdeling' of 'staatloze' stonden geregistreerd, het ontslag van gouverneur Ghazzal van Homs en het inzweren van de nieuwe regering onder leiding van premier Adel Safar, die als opdracht krijgt hervormingen voor te bereiden. Op basis van de actuele situatie concludeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat "[E]r moet worden geconstateerd dat er in Syrië de jongste weken sprake is van regelmatige demonstraties. Er dient echter tevens aangestipt dat deze manifestaties (...) gelokaliseerd zijn in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara'a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Merken we op dat het aantal demonstraties in de hoofdstad eerder beperkt is. Het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. (...) De contestatie gaat vooral uit van de meerderheid van soennitische Arabieren. Er zijn nauwelijks aanwijzingen dat er Christenen of Druzen bij betrokken zijn. Wat betreft de Koerden, zij hebben zich eerst afzijdig gehouden en pas recentelijk is er sprake van enig (vreedzaam) protest. Er kan op basis van de actuele situatie worden geconcludeerd dat de heersende spanningen het regime weliswaar hoofdbrekens bezorgen, maar anderzijds niet van die aard is om de positie van president Bashir al-Assad op een decisieve manier te ondergraven. Er is op dit ogenblik nog steeds geen sprake van een massale volksopstand tegen het staatshoofd. Er kan van uit gegaan worden dat de toegevingen van het regime wel degelijk enig effect hebben geressorteerd. Ingevolge hiervan kan gesteld worden dat er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld in Syrië. Het maatschappelijk leven is niet tot stilstand gekomen, het overheidsapparaat functioneert normaal. De veiligheidsdiensten fungeren als vanouds en treden repressief op tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert. (...)." (eigen onderlijning).

Dit schriftelijk verslag werd op 20 april 2011 per fax overgemaakt aan verzoeksters raadsman. Ter terechtzitting wordt aan verzoekster de mogelijkheid geboden om mondeling te repliceren op de inhoud van hoger genoemde 'Subject Related Briefing'. Zij brengt evenwel geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct of actueel is. Niettegenstaande de veiligheidssituatie in Syrië precair is en het optreden van de veiligheidsdiensten repressief is tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert, is de Raad van oordeel, gelet op de vaststelling dat de protesten gelokaliseerd zijn in een aantal brandhaarden, dat er actueel in Syrië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoekster evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Syrië.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS